

T. M. Logan

A NYARALÁS

T. M. Logan

A NYARALÁS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Holiday

Copyright © T.M. Logan, 2019

Hungarian translation © Tóth Bálint Péter

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
TÓTH BÁLINT PÉTER

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 501 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomdai előkészítés KENYŐ ILDIKÓ
Nyomta és kötötte a GENERÁL NYOMDA Kft., 2021
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

*A légy köröz, majd leszáll.
Zavartalanul mászkál a lassan kihűlő bőrön.
Egy kinyújtott ujj.
Egy vérfoltos, nyitott tenyér.
Egy kifacsarodott, sziklán összetört kar.
A halál szaga még több legyet vonz a fej köré.
A szétroncsolt koponyából szivárgó sötét vérré gyűlnek.
A vér a tiszta hegyi patakba csöpög.
A ragyogó, kék égbolt előtt sziklafal magasodik.*

SZOMBAT

1

A parttól távolodva, észak felé tartottunk.

Béziers-n keresztül, Languedoc felé. Az utat mindkét oldalon bőséges terméssel kecsegtető dülők szegélyezték, a sűrű sorokba rendezett, alacsony, harsányzöld tőkék pedig a végtelenbe vesztek a ragyogó kék égbolt alatt. Sean napszemüvegben vezetett, hátul pedig még a gyerekek közé is poggyász került. Miközben Lucy bóbiskolt, Daniel a telefonján játszott. Én a tájat bámultam. A bérelt autó légkondija alig tudott megbirkózni a füllesztő délutáni meleggel.

Ha tudtam volna, mi következik, és mi felé tartunk, azonnal szóltam volna Seannak, hogy álljon meg, és vigyen vissza a reptérre. Akár magam is félrerántottam volna a kormányt, hogy az út szélére irányítsam a kocsit, hogy azonnal forduljon vissza.

Csak hogy nem tudtam.

A nyaralásunk előtti hetekben az ösztöneim már előre jelezték, hogy valami nincs rendben. Valami baj van. Mindig is Sean volt az, aki az élet napos oldalát nézte, megneveltette a gyerekeket, vagy épp készített nekem egy gin-tonikot, hogy feldobja a hangulatomat. A házassággal járó feladatok nem tudatos elosztása során én lettem a szervező, aki felállítja a szabályokat, és kijelöli a határokat. Én voltam az árnyék, Sean pedig a fény – mindig nyitott, vidám, türelmes és derűlátó.

Most mégis bizalmatlan, titkolózó és komoly volt. Zaklatottnak tűnt, és állandóan a mobilját nyomkodta. Lehet, hogy sok volt a munka, és az új főnöke nem hagyta békén? Még azt is felvetette, hogy talán jobb lenne, ha otthon maradna, mert dolgoznia kell. Vagy lehet, hogy a negyventől való rettegés volt az oka, amely mint-

ha egyre jobban elhatalmasodott volna rajta, ahogy közeledett a születésnapja. Amolyan életközépi válság? Megkérdeztem tőle, nem érzi-e magát depressziósnak – ha tudnám ugyanis, mi a gond, együtt küzdhetnénk meg vele. Ő azonban elhessegette a kérdésemet, és közölte, hogy jól van.

Összerezzenem, ahogy megérintette a combomat.

– Kate?

– Bocs – mondtam, mosolyt erőltetve az arcomra. – Elkalandoztam.

– Mikor kell majd elkanyarodnunk?

A telefonomra sandítottam.

– Körülbelül tíz perc múlva.

Elvette a tenyerét a lábamról, és újra megfogta a kormányt. Egy röpke pillanatig még éreztem az érintését, miközben megpróbáltam felidézni, mikor is fordult elő legutóbb, hogy hozzám ért volna. Hetekkel ezelőtt? Egy hónapja?

Már önmagában az, hogy ezen rágódsz, jelzi, hogy valami nincs rendben. Rowan bizonyára ezt mondta volna. A nyaralás az ő ötlete volt, és két év tervezés előzte meg. Rowan, Jennifer, Izzy és én – a négy legjobb barátnő, akik közösen ünneplik meg a negyvenedik születésnapjukat Dél-Franciaországban a férjükkel és a gyerekeikkel együtt.

– Remek – nyugtázta Sean. – Jól vagy?

– Persze. Csak oda szeretnék már érni és kipakolni.

– Tudsz bármit is Jenniferről meg Alistairról? – Belenézett a visszapillantóba. – Azóta, hogy lemaradtak?

– Nem, de biztos nincsenek messze.

– Mondtam nekik, hogy majd megyek elől, és mutatom az utat.

A férjem felé fordultam. Egyáltalán nem vallott rá, hogy Jennifer és a férje miatt aggódjon – kijött ugyan velük, engem leszámítva azonban kevés közös volt bennük.

– Te is tudod, milyen Alistair – jegyeztem meg. – Még a saját kertjében is képes lenne eltévedni.

– Ez igaz.

Azzal folytattam az ablakon keresztül való bambulást: sorra követték egymást a buja szőlőskertek, ahol a sötétlő gyümölcs egyre csak érett a nyári melegben. A távolban egy ódon kastély kúpszerű, sötét tornya magasodott.

Mintegy tizenöt kilométer múlva a Google Maps útmutatásának megfelelően letértünk a főútról. Sorra követték egymást az apró falvak – Puimisson, Saint-Geniès, Cabrerolles. Álmos falvak ősrög kövekkel kirakott, keskeny utcákkal és az árnyékban ücsörgő öregurakkal, akik egykedvűen néztek utánunk. Egy idő után egy még kisebb útra kanyarodtunk, amely egyre magasabbra vitt, miközben ide-oda tekergett a domboldalon, ahol a szőlőt idővel felváltották a sötét fenyők, mígnem felérkeztünk az Autignac fölé magasodó hegygerince. Az utat magas, fehérre meszelt fal szegélyezte, az út végén pedig egy tüskés rudakból álló kovácsoltvas kapu fogadott. A telefonom szerint megérkeztünk az úti célunkhoz.

Ahogy Sean lassított, a fekete kapu hangtalanul kitérült. A kavic halkan ropogott a kerekek alatt, ahogy behajtottunk a birtokra, és megindultunk a villa felé. A hosszú kocsibeálló mentén álló, magasra nőtt, sudár, gondosan formára nyírt ciprusok úgy sorakoztak, mintha őrt állnának. Mindkét oldalon buja pázsit terült el, amelyet a délutáni hőségben lustán forgó öntözők locsoltak.

Sean leparkolt Rowan Land Rover Discoveryje mellé az épület széles lépcsőjének a tövében.

Hátrafordultam. Lucy még mindig aludt, fejét az összegyűrt pulóverére hajtva, miközben hosszú, szőke haja az arcába hullt. Amióta elkezdett kamaszodni, szinte bárhol és bármikor képes volt elaludni, ha több mint tíz percig kellett egy helyben ülnie: a reptérre menet is szundított, a repülőn is aludt, és most is mély álomba merült. Mindig is szerettem nézni, ahogy alszik, már újszülöttkora óta. Mindig is az én kislányom marad, pedig már a tizenhatot is betöltötte – sőt le is hagyott magasságban.

– Lucy, drágám! – szólaltam meg halkan. – Megérkeztünk.

Meg se moccant.

Az öccse, Daniel mellette ült, a fején fülhallgatóval, teljesen befeleledkezve a játékba, amely a mobilján futott. Számos tekintetben szöges ellentéte volt a nővérenek – valóságos energiabomba, aki sosem szeretett igazán aludni, se csecsemőként, se most; igazi eleven kilencéves. Az egyik füléről levette a hangszórót, és kinézett az ablakon.

– Ott vagyunk?

– Bökd oldalba a testvéred! – mondtam. – De finoman.

Huncutul elmosolyodott, majd megbökte Lucy karját.

– Itt vagyunk, Csipkerózsika. A nyaralónál.

Amikor erre sem reagált, Sean kikapcsolta a biztonsági övét.

– Akár adhatunk még neki öt percet, amíg bevisszük a csomagokat. Gyerünk!

Ahogy kinyitottam az ajtót, kiszálltam a kellemesen hűs utastérből, és kinyújtózkodtam, a júliusi forróság nyomban körülölelt, mint valami takaró. A levegőben olajfák, fenyők és a forróságban felhevült, sötét föld illata érződött. Semmilyen zajt nem lehetett hallani – se forgalom, se emberek –, csak a ciprusok fölött fújdogált a szellő, miközben a kocszi hűlő motorja halkán kattogott.

Csak álltunk és nyújtózkodtunk, miközben a verőfényben pislogva igyekeztünk befogadni a villa látványát. Rowan nem túlzott: a fehérre meszelt falú, háromszintes épület tetejét agyagcserepek borították, a félköríves parkolót olajfák árnyékolták be, a sötét, vassalt, kétszárnyú tölgyfa ajtóhoz pedig széles lépcsősor vezetett.

– Azta! – szólalt meg Sean, és egy pillanatra boldognak tűnt, mint amilyen általában lenni szokott. Mint amilyen régen volt.

Átkaroltam a derekát, hirtelen megkívántam ugyanis a fizikai közelségét, hogy együtt gyönyörködjünk a látványban. Szükségem volt rá, hogy érezzem a teste melegét, a bőre érintését és az inge alatt duzzadó, kemény izmokat. Hogy magamhoz szorítsam.

Néhány másodperc múlva azonban elhúzódott, és elment melőllem.

2

Ekkor megjelent a lépcső tetején Rowan, és felénk integetett.

– Üdv a Villa Corbières-ben! – mondta széles mosollyal. – Hát nem lenyűgöző?

Ahogy megindult lefelé, drágának tűnő szandálja halkan kopogott a kőlépcsőkön. Amióta saját vállalkozásba kezdett, mindig pompásan nézett ki. Aznap is egy krémszínű, vállpántos, rövid ruhát viselt egyenes szálú, gesztenyebarna hajába tolt Cartier napszemüveggel. Jókora utat tett meg az iskolásként még meglehetősen suta barátnőm – aki fogszabályzót hordott, a szobája falát pedig *Take That*-plakátokkal díszítette – az első találkozásunk óta. Bár valószínűleg mindannyian nagy utat tettünk meg, mégis Rowan hasonlított legkevésbé a múltbéli énjére. Ahogy megölelt, behunytam a szemem, és hagytam, hogy a parfümjének az illata engem is körüllegjen.

– Ez a hely még nagyobb, mint amilyenek a képeken tűnt – jegyeztem meg, mosolyt erőltetve az arcomra, miközben a szemem sarkából Seant figyeltem, ahogy legörnyedve behajol a kocsiba, és megnézi a mobilját.

– Várd csak ki, amíg belülről is megnézed! – felelte Rowan. – Gyere, máris megmutatom!

Odabent mindent hófehér márvány és sima kő borított az egymást követő, pompásan bútorozott helyiségekben, amelyek csak úgy úsztak a fényben. Az amúgy is gyönyörű szobák berendezését egy-egy diszkrét absztrakt festmény tette teljessé. Ráadásul a légkondinak köszönhetően kellemes hűvös fogadott.

– Az egyik ügyfelemé – magyarázta Rowan hamiskás félmosollyal. – Az elmúlt időszakban igencsak jóban lettünk egymással.

– Csodálatos – mondtam, és az is volt. Egészen olyan volt, mint amilyeneket magazinokban szokás látni. – Tudsz valamit a többiekéről?

– Jenniferék még úton vannak – állítólag rossz irányba indultak el az A9-esen. Izzy pedig holnap reggel ér ide Bangkokból párizsi átszállással. Én megyek érte a reptérre.

Mi négyen a bristoli egyetemen találkoztunk a tanév első napján, miután egymás szomszédjai lettünk a kollégiumban. Azt követően együtt mentünk albérletbe, amíg le nem diplomáztunk három évvel később. Egy pillanatra olyan erős vágyódást éreztem, hogy újra együtt legyünk abban a házban, hogy szinte érezni véltem Izzy különös, ámde ízletes vegetáriánus főztjének az illatát, a Jennifer szobájából a teniszedzések után áradó átható izomkenőcsszagot, valamint a parfüm, körömlakk és rozé keverékéből álló bukét, amely körülvelt minket, miközben Rowan szobájában készülődtünk a péntek esti bulira. Akkoriban egészen úgy tűnt, mintha mind a négyen egyformák lennénk – ugyanonnan indultunk, ugyanoda jártunk, ugyanolyan jövőre vonatkozó elképzeléseink és álmaink voltak, és vártuk, hogy végre elkezdhessük élni a nagybetűs életet. Ugyanazt akartuk. Aztán megszereztük a diplománkat, és hátrahagytuk a régi énünket, mint ahogy a kígyó levedli a bőrét.

Miután befejeztük az egyetemet, tíz évig minden nyáron együtt töltöttünk egy-egy hosszú hétvégét, mindig máshol: Dublinban, Prágában, Edinburghban, Barcelonában. Ehhez a hagyományhoz minden körülmények között ragaszkodtunk – legyen szó akár kisbabáról, munkáról vagy egyéb elfoglaltságról –, mígnem az egyik évben, amikor Rowan épp Odette-tel volt várandós, nem szerveztük meg az utat, azt követően pedig... egyszerűen nem kerekedtünk fel újra, és összesen öt évet kihagytunk. Nem is tudom, miért.

Ennek a nyaralásnak az lett volna a célja, hogy újraindítsuk az egészséget, és összejövünk abban az évben, amikor mindannyian betöltjük a negyvenet. *A félelmetes négyfejű sárkány!* Úgy éreztük, ha nem kerítünk rá sort, már sosem leszünk újra együtt, ezért aztán életünkben először szakítottunk a szokásokkal, és a gyerekeket meg a férjeket is magunkkal hoztuk, méghozzá egy egész hétre, nem csupán egy hétvégére. Hogy időt tudjunk fordítani egymásra.

És íme, itt vagyunk, ugyanannyi idő elteltével, mint amennyi megelőzte az első találkozásunkat.

Egyszer csak feltűnt egy kislány Rowan oldalán, és mindkét kezét felé nyújtotta. Hullámos, vörös haját lófarokba fogták, pufók orcáját pedig szeplők borították.

– Vegyél fel, anya!

Rowan felnyalábolta a kislányt, és a csípőjére ültette.

– Nagy vagy te már ahhoz, hogy karban cipeljelek, Odette.

– Még nem elég nagy.

– Szia, Odette! – köszöntem. – De megnőttél! Hány éves is vagy?

Hatalmas, barna szemével alaposan végigmért, miközben az anyja ruhájának a pántjába kapaszkodott. Akkor vettem csak észre, hogy tulajdonképpen mindketten ugyanolyan ruhát viselnek.

– Öt.

– Daniel biztos itt van valahol, és szívesen játszana veled.

– Nem szeretem a fiúkat – mondta határozottan.

Mintha tudta volna, hogy róla van szó, a fiam beviharzott a szobába, és kipirosodva élém penderült.

– Láttad már a tétvét? – szegezte nekem a kérdést elképedt hangon. – Hatalmas!

Rowan szája széles mosolyra húzódott.

– Van edzőterem, játékszoba, szauna és medence is.

– Anya, elkérhetem majd a kamerát, hogy felvegyem vele a házat?

– Igen, előbb azonban kérdezd meg apát!

– Király! Máris megkeresem a medencét – mondta fennhangon, és már el is nyargalt.

– Csak óvatosan! – szóltam utána.

Rowan kitért egy kétszárnyú erkélyajtót, és egy kőburkolatú, tágas teraszra vezetett. Hosszú asztal állt közepén, körülötte tizenkét szék, fölötte napernyő. Jókora szőlőültetvény látványa tárult elénk, amely az egész enyhén lejtő domboldalt beborította, azon túl pedig rétek, erdők és további lankás dombok veszték a távolba.

– Az első század óta élnek itt emberek – magyarázta Rowan.

– Eredetileg egy római kori villa állt ezen a területen, aztán egy középkori kastély, amelyet elhanyagoltak, most pedig ez. Mivel nyugatra néz, egészen pazar látványt nyújt a naplemente.

A teraszon állva alig bírtam betelni a francia táj szépségével. A zöld minden árnyalatát felvonultató réteken egy-egy világosbarna cseréptető tűnt fel, villák és tanyák távol egymástól, szőlőkertek és olajfaültetvények, valamint gyümölcsfákkal szegélyezett gabonatóblák. Enyhe szomorúságot éreztem, amiért mások ezt megengedhetik maguknak. Mi sosem tudnánk megfizetni egy ilyen helyet. Esélyünk sincs rá.

– Egészen elképesztő, Rowan. Szívből köszönöm, hogy megszervezted, és itt lehetünk. Bele sem merek gondolni, mennyibe kerülne egy hét.

Megszorította a karomat, majd ő is végighordozta a tekintetét a tökéletes panorámán.

– Körülbelül húszezerbe csúcsszezonban – felelte. – Mezei halandónak azonban sosem adnák oda. Kizárólag üzleti célból, a cimibiknek, hogy smúzoljanak: tudod, hogy megy ez.

Bólintottam, pedig fogalmam sem volt róla: a munkám során sosem volt dolgom „cimibikkel” meg „smúzolással”, ahogy pedig Rowan mellett álldogáltam, a felismerés, hogy mennyire eltávolodtunk egymástól, kissé szíven ütött. Szerettem a szakmámat: immár tizenhárom éve dolgoztam a londoni rendőrség helyszínelőjeként, és valószínűleg csak azért vettem észre a változást mások életében, mivel én mintha évek óta egy helyben toporogtam volna – ugyanaz a meló, ugyanaz a ház, ugyanaz az út. Lehet, hogy az egész csak attól függ, honnan nézzük.

Bár az is lehet, hogy Seanhoz volt köze.

– A szőlőbirtok, a kert és a fal biztosítja, hogy senki se zavarjon – folytatta Rowan. – Minden, ami a falakon belül van, a birtokhoz tartozik, és egészen azokig a fáig tart. – Ezen a ponton letette Odette-et, és mit sem törődve a kislány panaszkodásával, a mintegy kétszáz méterre húzódó sűrű növényzet felé mutatott. – Ké-

sőbb mindenképpen le kellene oda mennünk: állítólag egy egészen káprázatos szurdok húzódik odalent, és a sziklafalba vájt ösvényen lehet megközelíteni a kis tavakat. Soha nem fogsz tisztább vízben fürödni: egyenesen a hegyekből érkezik.

– Az egy kicsit hidegnek tűnik számomra. – Amint kiejtettem a szavakat, tudtam, hogy hálátlannak hangzanak, Rowannek azonban mintha fel sem tűnt volna. *Mégis mi bajom van?* Elvégre boldognak kellene lennem, hogy azokkal lehetek együtt ezen a csodálatos helyen egy egész hétig, akiket szeretek.

– A terasz alatt, tőlünk balra – magyarázta tovább Rowan, miközben odahúzott, és tökéletesen ápolt kezével mutogatott – lehet úszni.

A feszített víztükrű medence közvetlenül alattunk terült el, és olyan benyomást keltett, mintha a tökéletesen kék vízfelület a semmibe veszne. Körülötte napozóágyak és napernyők sorakoztak. Egészen hihetetlen látványt nyújtott.

– Azta! – mondtam immár legalább tizedszer aznap, legalábbis úgy éreztem. – Olyan az egész, mintha valami életmódmagazinból vették volna.

– Az ott – folytatta egy templomtorony felé mutatva – Autignac. Tíz percre van gyalog. Van ott egy pékség, egy kis közért meg egy kellemes étterem a főtéren. Szerda reggel egészen csodálatos piacot tartanak sok helyi terménnyel, étellel-itallal, kézművestermékekkel. Imádni fogod.

Ezután egy magas, sötét hajú férfira mutatott, fehér lenvászon ingben és hosszú szárú nadrágban, aki épp a mobilján beszélt a medence mellett lépdelve.

– Odanézz, Odette! Ott van apa.

– Apa! – kiáltotta a kislány, kis kezét a terasz kőkorlátjához szorítva.

A magas férfi tovább beszélt, miközben cigarettát emelt a szájához.

– Apa! – ismételte meg Odette immár hangosabban. – Apa!

A fickó látszólag még mindig nem hallotta meg, pedig a kislány kiáltása visszhangzott a domboldalon.

– APA! – visította újra, ezúttal olyan fülsiketítő hangon, hogy el kellett hajolnom.

A férfi végre odafordult, halványan elmosolyodott, és futólag intett egyet, majd folytatta a telefonálást.

Ösztönösen megérintettem Odette karját, hogy csillapítsam az indulatait, a kislány azonban elhessegette a kezemet, és az anyja ruháját kezdte ráncigálni.

– Russnak mindig elérhetőnek kell lennie? – Ahogy a korlátra könyököltem, éreztem a sima kőből áradó meleget.

– Szünet nélkül – válaszolta Rowan. – „A pénz sosem alszik”, szokta mondani a főnöke. Vagy valami hasonló tőzsdecápás maszlagot.

Csak nagy vonalakban tudtam, Russ mivel is foglalkozik: valami pörgős állása volt, amelynek alapkezeléshez, valutákhoz meg a tőzsdéhez volt köze. Tisztában voltam vele, hogy sok pénzről van szó, a részleteket azonban nem ismertem.

Rowan telefonja jelzett, hogy üzenetet kapott, ő pedig a kijelzőre nézett.

– Anya, vegyél fel! – Odette még mindig az anyja ruháját cibálta, izzadt kis tenyérnyomokat hagyva a gyönyörű anyagon.

Rowan a kijelzőt a hüvelykujjával nyomkodva elkezdett írni egy gyors választ.

– Miért nem nézed meg inkább, mit csinál apa?

– Nem! – felelte Odette, és toppantott a rózsaszín szandálba bújtatott lábával. Kis, pufók arca kezdett eltorzulni. – Vegyél fel!

– Anya karja elfáradt – mondta Rowan, miközben tovább pötyögött.

– Anya!

– Egy pillanat, drágám – felelte Rowan, miközben visszament a ház tágas nappalijába.

Odette még egyszer az anyja után kiáltott, majd utánaaszaladt, miközben vörös fürtjei dühösen himbálóztak a fején.

A kislány dühkitörése láttán magamba kellett fojtanom egy mosolyt. Odette már azelőtt képes volt elképesztő hisztikre, hogy egyáltalán megtanult járni, és látszólag mit sem változott. Sőt, úgy tűnt, a dührohamai egyre rosszabbak lettek, ahogy idősödött.

Ekkor megjelent a saját lányom a teraszon, mobillal a kezében, ásítózva és nyújtózkodva.

– Felébredtél? – kérdeztem. – Gyere csak, Lucy! Nézd, milyen gyönyörű! Hát nem hihetetlen?

Odajött hozzám, majd körülbelül egy másodpercig nézte a tájat.

– Király – mondta aztán. – Nem tudod véletlenül a wifijelszót?

3

Összesen tíz hálószoza volt a földszinten és az első emeleten elosztva. A miénk az emeleti lépcsőfordulóról nyílt. Odabent krémszínű márványpadló és antik bútorok fogadtak, a baldachinos ágyat pedig négy oszlopról lelógó szúnyogháló ölelte körül. Miután Sean az ágyra dobta a bőröndünket, elkezdünk kipakolni.

Ekkor megjelent Danny a fürdőnadrágjában. Pipaszár lábával és hófehér bőrével le sem tagadhatta volna, hogy angol.

– Kész vagyok! – Az úszószemüvegét a fejére húzta, majd mindkét hüvelykujját felmutatta. – Te is készen állsz egy kis fürdésre, apa?

Sean elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– Még nem egészen.

– Én akarok lenni az első.

– *J'ai presque fini* – felelte Sean, miközben a komódfiókba rakott egy kupac pólót.

– Mi?

– Ez franciául azt jelenti, hogy mindjárt készen leszek.

– Na várjunk csak! Itt franciául beszélnek?

- Ekkor feltűnt Lucy, és keresztbe font karral az ajtófélfának dőlt.
- Pfff! – szólalt meg. – Ezért hívják Franciaországnak.
- Én nem nagyon beszélek franciául – mondta Daniel elfintorodva. – Te tudsz, apa?
- Persze. Különben is, sok közös van az írek és a francia testvéreink között.
- Mint például?
- Ki nem állhatjuk az angolokat.
Megdobtam egy törülközővel.
- Csak vicceltem – jegyezte meg, miközben elkapta a törülközőt.
Önkéntelenül is elmosolyodtam.
- Apa csak butáskodik, Daniel – magyaráztam. – Nagyon jól kijövünk a franciákkal, ezért is tanulsz franciául a suliban.
- Nem sok mindenre emlékszem abból, amit tanultunk, kivéve, hogy *bonjour* meg *pommes frites*.
- Sean közben megtalálta az úszónadrágját a bőröndben egy ingkupac alatt.
- Azzal bőven elboldogulsz, kishaver – mondta. – Amúgy tudtad, miért esznek a franciák csak egy tojást reggelire?
- Nem.
- Azért, mert egy tojás elég.
- Daniel elkezdett nevetni, aztán hirtelen abba hagyta.
- Nem értem.
- El-ég. Érted már?
- Úristen, apa – mondta Lucy a szemét forgatva. – Ez a legszörnyűbb vicc, amit valaha is hallottam.
- Sean átment a fürdőszobába, hogy felvegye az úszónadrágját.
- És azt tudod, hogy hívják a francia favágót? – szólott ki a csukott ajtón keresztül.
- Nem – felelte Danny.
- *De Lafa*.
- Hogy? – értetlenkedett a fiunk a fejét csóválva. – Ezt sem értem.
- De Lafa – ismételte meg Sean. – Dől a fa.

– Ūristen! – mondta Lucy megvetően, azzal sarkon fordult, és átment a saját szobájába.

Daniel még mindig zavarban volt.

– Mi az, hogy *de*?

– Mégis mit tanítanak nektek az iskolában? Az egyik legfontosabb elöljárósó.

– Mondd el újra!

Ekkor Sean kilépett a fürdóból meztelen felsőtesttel, és egy kupacban az ágyra hajította a farmerjét, az ingét, a tárcáját és a slusszkulcsot, miközben megismételte a viccet. Az elmúlt hónapokban elkezdett konditerembe járni, gyakrabban edzett, és ez látszott is rajta – a mellkasa és a válla is szélesebb lett, a dereka pedig karcsúbb. Azelőtt sem nézett ki rosszul, a testmozgás azonban megtette a hatását. Különös rossz érzés fogott el – netán irigységet éreztem? –, mintha azért akart volna jobban kinézni, hogy tetsszen valakinek, aki nem én voltam.

Danielből ismét kitört a nevetés, majd ugrálva megindult a folyosón.

Ahogy elhagyta a szobát, Sean arcáról lefagyott a mosoly, és elkomorodott. Egy pillanatra halálosan komoly képet vágott.

A kezemben egy pár cipővel azonnal megtorpantam, mivel nem tudtam ezt mire vélni. A férjem arckifejezése annyira váratlanul ért az iménti viselkedése után, hogy teljesen megdöbbsentem.

Amikor észrevette, hogy őt nézem, gyorsan újra elmosolyodott.

– Akkor megnézzük a kis bűvással a medencét, rendben?

– Persze. Amúgy minden oké?

– Naná. Remekül érzem magam.

– Én befejezem a rámolást, lezuhanyozom, aztán én is csatlakozom hozzátok.

– Jól hangzik.

Amikor kimentek a szobából, utánuk néztem. Ahogy közösen megindultak, Sean egy újabb vicc mesélésébe kezdett. Mély hangja betöltötte a folyosót.

– És azt ismered, Daniel, hogy: Jean, tegyen a tűzre!

A csattanót már nem hallottam.

Inkább visszamentem, hogy befejezzem a pakolást. Miközben a szekrénybe rakosgattam a ruháinkat, a rettegés és az émelygés kezdett olyan erős lenni, hogy kénytelen voltam leülni az ágy szélére. Jobban ismertem Seant, mint bárki mást. Pontosan tudtam, mikor boldogtalan, mikor mesél csak azért vicceket, hogy leplezze az idegességét, és hogy mikor hazudik. És az arckifejezése, miközben azt állította, hogy remekül érzi magát? Nem is tudtam volna megmondani, mikor nézett ki így legutóbb. Talán az apja temetésén.

A telefonom pittyent egyet, jelezve, hogy üzenet érkezett. Felálltam, elővettem a készüléket a zsebemből, majd feloldottam.

Nincs új üzenet.

A homlokomat ráncolva visszadugtam a mobilt a zsebembe.

Ekkor újabb pittyenés hallatszott, kissé tompán. A szoba túldaláról jött a hang.

Netán az ágyról? Megnéztem Sean ruháit, amelyeket odadobott; egy rövid ujjú inget és a farmert. Anélkül, hogy különösebben belegondoltam volna, mit is csinálok, megtapogattam a nadrág zsebeit. Némi aprópénz, de mobil sehol. Az ágyra ejtettem a farmert, miközben az épületben hallatszó hangokat füleltem. A földszintről, odakintről távoli csobbanás hallatszott, majd nevetés és Daniel lelkes hangja.

A halk jelzés immár harmadszor szólalt meg.

Sean éjjeliszekrényében.

Onnan, ahol épp álltam, könnyedén elértem. Kinyújtottam, aztán visszakaptam a kezem. Sokáig csak ültem, és meg se mozdultam. Aztán ismét odanyúltam, és kihúztam a fiókot.

A lefelé fordított készüléket leszámítva teljesen üres volt. Újában Sean mindenhová magával vitte, mintha egy láthatatlan köldökszínór kötné össze őket. Olyannyira, hogy az elmúlt néhány napban elkezdtem figyelni, félig-meddig tudatosan, a szemem sar-

kából, valahányszor a kezébe vette a mobilt, hátha kiderül számomra, mégis mi az, ami képes ennyire elvonni a figyelmét. Próbáltam kideríteni, milyen mintával oldja fel a telefont. Kíváncsi voltam, vajon csak én kezdtem-e megbolondulni, vagy valóban valami elképzelhetetlen dolog volt-e kibontakozóban.

Néztem, ahogy a kezem szinte magától a fiókhöz nyúl, és kiveszi a készüléket. A hüvelykujjammal megnyomtam a középső gombot, mire a kijelzőn feltűnt egy kép a gyerekekről, ami a tavalyi nyaraláson készült.

Csak meglesem, mondogattam magamban. Hogy ne nyugtalanodjak.

Még mielőtt lebeszéltem volna róla magam, feloldottam a telefont. A szívem szaporán vert.

Tudom, hogy nem lett volna szabad megnéznem. Tisztában vagyok vele.

Mégis megtettem.

Akkor kezdődött az egész.